

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

צעירי אגודת חב"ד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב
עורך: מנחם ברוד

יש חדש

הילולת בעל התניא

ביום שלישי הבא, כ"ד בטבת, יחול יום ההילולא של רבי שניאור זלמן מלאדי, בעל התניא והשולחן ערוך, שנסתלק בשנת תקע"ג (1812). במרכזי חב"ד בארץ יהיו התוועדויות חסידיות לרגל היום הגדול, ובהן ילמדו המשתתפים מתורתו של בעל ההילולא, ייתנו צדקה למפעלים ההולכים בדרכיו ויתחממו לאור תורתו ועבודתו. רבים יצאו להשתטח על ציונו בהאדיטש שבאוקראינה.

השלוחים מתכנסים

ביום ראשון הקרוב יפתח אי"ה במלון רמדה בירושלים הכינוס הארצי השנתי של כ-600 שלוחי הרבי, המפעילים את 336 בתי חב"ד הפזורים ברחבי הארץ. הכינוס יימשך שלושה ימים, ובמהלכו יעסקו השלוחים בנושאים מגוונים בחיי השליחות ובאתגרים העומדים לפני העם בישראל בשעה זו.

'רב יומי' – שנה רביעית

בימים האלה מופץ לוח 'רב יומי' לשנה הרביעית. 'רב יומי' היא תכנית יומית של שיעורים קצרים בשולחן ערוך הרבי, המקיפה שש שנים. 'רב יומי' נוסד לרגל שנת המאתיים להסתלקות בעל התניא, וגדולי תורה מכל החוגים יצאו בקריאת קודש ללימוד יומי זה. את הלוח אפשר להשיג בדוא"ל baalhatanya@gmail.com.

זמני השבוע

ניוירוק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
4:21	4:52	5:23	4:36
5:25	5:58	6:19	5:36

336 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

יוצא לאור על-ידי: המרכז לעזרי שליחות
ת"ד 100 כפר חב"ד 6084000
טל' 972-72-2770100 • פקס' 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות
נא לשמור על קדושת הגיליון

תיקון או ניצול הזדמנות?

הפניית הזרקור בעוצמה כזאת לעבר ריקוד מטופש של כמה נערים – היא אבדן מוחלט של פרופורצייה. שקוף לגמרי שיש כאן ניצול הזדמנות

להציע פתרונות אמיתיים לנוער שאיבד את דרכו

לא נתבלבל. לא יהודים הם הדוקרים אנשים נשים וטף בחוצות הערים. אנו שרויים בעיצומה של מערכה כנגד גל טרור ערבי, שבו ריקוד סכינים אינו אירוע חריג ומקומם, אלא מעשה יום-יום. רוצחי נשים וילדים מוצגים כגיבורים, והחברה כולה תומכת בהם.

בשעה זו, הפניית הזרקור בעוצמה כזאת לעבר ריקוד מטופש של כמה נערים – היא אבדן מוחלט של פרופורצייה. שקוף לגמרי שיש כאן ניצול הזדמנות מצד מחנה אחד להתגולל על המחנה השני, ומכאן הניסיון להרחיב את מעגל ה'אשמים' – הרבנים, המתיישבים, המחנה כולו.

זרעי השבר

מי שמבקש תיקון צריך להציע פתרונות אמיתיים לאותו נוער שאיבד את דרכו. יש להושיב את טובי המומחים ולבנות תכנית פעולה שתחזיר את הנערים האלה למסגרת בריאה, ותמנע מהם ליפול כפרי בשל לזרועות הקיצוניות.

בתוך כך ראוי שזרועות הממשל והתקשורת יבדקו את עצמן מדוע איבדו את אמונם של חלקים גדולים בציבור. אולי זו האיפה והאיפה באכיפת בנייה בלתי-חוקית של יהודים וערבים? אולי זה הסיקור הבלתי-מאוזן של התקשורת? אולי זו האקטיביות היתרה של בית המשפט העליון, כנגד החלטות נבחרי הציבור? גם שם טמונים זרעי השבר, וגם שם צריך להתבצע התיקון.

מה ההבדל בין בעל הבית הרוי דף אחרי עכבר לבין חתול המזנק על עכבר? לכאורה שניהם עושים אותו דבר, אבל יש הבדל תהומי ביניהם: בעל הבית רוצה שלא יהיו עכברים בבית, ואילו החתול מעוניין בעכברים רבים ככל האפשר, כדי שיוכל לרדוף אחריהם.

החגיגה הפוליטית והתקשורתית סביב נערי הגבעות אינה נראית כהתנהגות של מי שחפץ להביא מרפא לשבר ופתרון לבעיה, אלא של חתול אשר שש ושמח על ה'עכבר' שנפל לכפותיו. קל גם להבחין במניעים האמיתיים –

לא נוער הגבעות הוא המטרה, אלא מחנה אוהבי ארץ ישראל כולו. כמה נחמד שאפשר להזדעזע, להביע זעקות שבר ולקרוא לחשבון נפש – שאותו, כמובן, צריך המחנה היריב לעשות.

לא להתבלבל

אכן, יש כאן בעיה. זה נוער שאיבד אמון במערכת, וכדרכו של נוער, הנוטה לראות דברים בשחור-לבן, הוא בטוח שהאמת כולה בידו, ושהוא מייצג את קומץ החשמונאים, נושאי פך השמן הטהור, הקמים להניף את נס המרד והמביאים את הגאולה לעולם.

ברור שכאשר הדברים גולשים לאלימות ולמעשים חמורים, שעלולים להצית אש מסוכנת, צריך להשתמש באמצעים החוקיים, כדי להעניש ולהרתיע. אבל חשוב לעשות זאת בדרך שלא תשפוך שמן על המדורה ולא תעמיק את חוסר האמון, שידחוף עוד ועוד בני נוער אל הפינות האלה.

הטענות הקשות הנשמעות על התנהגותם של חוקרי השב"כ, על התבטאויות מקוממות כלפי חובשי כיפות גדולות ומגדלי פאות עבותות, ועד הצקה לקרובי משפחה שאין להם יד ורגל במעשי אותם נערים – עלולות להגביר את אי האמון במערכת אכיפת החוק, שגם כך אינו גדול למדי.

גם חוסר הפרופורצייה בעיסוק במעשיהם של אותם נערים מגביר את תחושת אי-הנוחות. הבה

שאלה שהיא בעצם זעקה

משה מוסיף ואומר שגם לו עצמו אין תשובה לזעקה עצומה זו – "מה אמר אֱלֹהִים!".

גם הקב"ה מתייסר

משיב הקב"ה: "אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה", וכהסברו של רש"י: "אהיה עמם בצרה זו כמו שאהיה עמם בשעבוד שאר מלכות". הקב"ה אינו מעלים את עיניו חס ושלום מצרותיו של עם ישראל, אלא נמצא עמו "בצרה זו", וכמו שנאמר: "בכל צרתם – לו צר", הוא עצמו מתייסר מייסורי הגלות.

מוסיף הקב"ה ואומר: "זה תאמר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל... ה' אֱלֹהֵי אֲבֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם... זֶה שְׁמִי לְעֹלָם". כאן הוא נוקט את שם הוי"ה, מידת הרחמים, כדי לבשר שהגאולה תהיה במידת הרחמים. והיכן היו הרחמים עד עתה? על כך נכתב: "לְעֹלָם", חסר ו', מלשון העלם והסתר, לרמז שהרחמים הוסתרו והועלמו; ועתה יתגלו.

(לקוטי שיחות כרך כו, עמ' 22)

'הוי"ה', ואם זו פעולה של דין הוא נקרא 'אלוקים'. מכאן באה השאלה, באיזה שם תבוא הגאולה.

אולם ההסבר הזה עדיין אינו מספק. בני ישראל שרויים בגלות קשה ומרה, והנה בא משה ומבשר להם כי הם עומדים להיגאל. האם מה שמעסיק אותם בשעה זו הוא השאלה באיזה שם תבוא הגאולה? משה אומר זאת כדבר ודאי – "ואמרו לי מה שמו". וכי למה לא יחשבו בפשטות שהגאולה תבוא במידת הרחמים?

זעקה גדולה

אלא שתגובתם הצפויה של בני ישראל "מה שמו" אינה שאלה אלא זעקה כואבת. בני ישראל מתענים בגלות נוראה, עובדים בפרך, ומתייסרים בגזרת פרעה "כֹּל הַבֶּן הַיְלֹוד, הַיְאֲרָה תִּשְׁלַחְהוּ". אלפי תינוקות מושלכים ליאור. אומר משה לקב"ה: כשאבוא אליהם ואומר שאלוקי אבותיכם שלחני אליכם, יטענו כלפני: "מה שמו?!" – באיזו דרך נוראה הוא מתנהג עמנו?!

כאשר ציווה הקב"ה על משה רבנו ללכת בשליחותו ולגאול את בני ישראל ממצרים, שאל משה מה ישיב אם ישאלו אותו מה שמו של הקב"ה: "וְאָמַרְוּ לִי מָה שְׁמוֹ, מָה אָמַר אֱלֹהִים?". משיב הקב"ה: "אֱהִיָּה אֲשֶׁר אֱהִיָּה... כֹּה תֹאמַר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל, אֱהִיָּה שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם".

הדבר מעורר תמיהה, וכי בני ישראל לא ידעו מהו שמו של הקב"ה? הלא קודם לכן אומר משה: "וְאָמַרְתִּי לָהֶם אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיכֶם שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם". האבות ודאי הכירו את שמותיו של הקב"ה, ואין ספק שמסרו זאת לילדיהם. גם יוסף השביע את בני ישראל שיעלו את עצמותיו לארץ ישראל, והשבעה ודאי עברה מדור לדור, והכול ציפו לגאולה. פתאום משה חושש שבני ישראל ישאלו מה שמו של הקב"ה?!

מה השם

כמה ממפרשי המקרא מסבירים שהשאלה "מה שמו" משמעותה – באיזה שם יגאל הקב"ה את עם ישראל. כבר בפרשת בראשית למדנו שלקב"ה יש כמה שמות. על-פי אופי פעולתו בעולם. אם זו פעולה של רחמים, הוא נקרא

אמרת השבוע

כמו משה רבנו

המגיד ממזריטש ביקש מתלמידו רבי שניאור־זלמן מלאדי להיות התוקע בראש השנה. רבי שניאור־זלמן הסכים בתנאי שהמגיד ילמדנו את כוונת התקיעות על-פי הקבלה והחסידות.

המגיד נענה ולימד אותו את הכוונות הנסתרות. לאחר שלימדהו גילה רבי שניאור־זלמן למגיד, שאיננו יודע כלל את מלאכת התקיעה בשופר. אמר לו המגיד: "למה רימיתני?".

השיב רבי שניאור־זלמן: "הלוא גם משה רבנו נהג כן – בתחילה שאל את הקב"ה 'מה שמו', ולאחר שהקב"ה גילה לו זאת טען: 'לא איש דברים אנכי'..."

פתגם חסידי

"בפיוט 'לכה דודי' נאמר: 'שמו וזכור דביבור אחד'. יש לפרש זאת כך: בכל דיבור ודיבור שהאדם מוציא מפיו, עליו לזכור ולשמור את ה'אחד', את הקב"ה" (בעל התיא)

אמונה | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

מן המעיין

זכות האמונה

"ויאמן העם" (שמות ד,לא). בזכות האמונה נגאלו ישראל ממצרים. וכפי שנאמר במכילתא שלא נגאלו ישראל אלא בשכר האמונה, שנאמר "ויאמן העם".

(ליקוטי דיבורים)

למעלה מההשגה

האמונה שעליה מדובר כאן אינה אמונה סתמית, כפי שרגילים בני-אדם לומר "אני מאמין", אלא משמעותה להאמין במה שעושים; להאמין שעלי ידי המעשים נפעלים גם דברים שאין לנו שום הבנה והשגה בהם.

(הרבי הרי"צ מליובאוויטש)

אמונה פשוטה

הבעל־שם־טוב אמר לפני פטירתו: מסלק אני עתה את כל ההשגות שהשגתי למעלה בשורשי התורה והמצוות, את כל ידיעותי וחקירותי ואת כל התענוג שבכל אלה. רוצה אני אמונה פשוטה ותמה.

למעלה מראייה

"וירא ישראל את ה' הגדולה... ויאמינו בה" (שמות יד,לא). אף-על-פי שבני ישראל ראו בעיניהם את הניסים, נזקקו גם לאמונה, שכן גדולה האמונה מן הראייה. על-ידי האמונה

רואים יותר ממה שרואים בעיניים.

(חידושי הרי"ם)

אמונה ברועה

"ויאמינו בה' ובמשה עבדו" (שמות יד,לא). אם במשה האמינו, קל וחומר בה' – ללמדך שכל המאמין ברועה ישראל כאילו מאמין במי שאמר והיה העולם.

(ילקוט שמעוני)

פריצת המצרים

'מצרים' מלשון מיצר וגבול. בעבודה הרוחנית היא רומזת למניעות ולעיכובים הנערמים בדרכו של היהודי בקיום התורה והמצוות. "בזכות האמונה נגאלו ישראל ממצרים" – כאשר כל אחד ואחד יעורר את נקודת לבבו, וישים אל ליבו ש"ה' אלוקינו ה' אחד", יצליח להתקרב לאלוקות ולהשתחרר מגלותו.

(ספר המאמרים תש"ט)

סילוק הספקות

יהודי אחד בא אל אדמו"ר ה'צמח צדק' והציג לפניו שורה של קושיות וספקות בענייני חקירה שמטרידים אותו. אמר לו הרבי: "לאבי ורבה לא היו קושיות בחקירה, מדוע לך יש קושיות?". באמירה זו סילק מהאיש את כל קושיותיו וספקותיו.

היזהרו בגחלתן

רחובותיה של העיירה הקטנה מורקו וצוחצחו, והתושבים התהלכו בארשת ציפיה ודריכות. הכול שחו באורח הדגול שיפקוד את העיירה לקראת השבת הקרובה, הלוא הוא רבי שניאור-זלמן מלאדי, בעל התניא.

אחד מנכבדי המקום היה יהודי עשיר שהיה מחסידיו של רבי ברוך ממז'בוז', נכדו של הבעל-שם טוב. באותם ימים ניטשה מחלוקת בין רבי ברוך ובין רבי שניאור-זלמן על דרכה של החסידות. החסיד העשיר סבר כי רבי ברוך, שהיה ידוע בקפדנותו, לא יראה בעין יפה אם יחלה את פניו של רבי שניאור-זלמן. אך אם יישאר בעיירה ולא יבוא לקבל את פניו של האורח החשוב, ייחשב הדבר פגיעה בכבודו של האורח.

חכך העשיר בדעתו, ולבסוף מצא פתרון: הוא ייעדר מהעיירה בשבת הקרובה, וכך הכול יבוא על מקומו בשלום. לאן ייסע? החליט לנסוע אל רבו, רבי ברוך, ולשבות במחיצתו.

בואו הפתאומי של האיש לרבי ברוך אמר דורשני, שכן אין זו שבת מיוחדת או יום טוב שבהם היה מורגל לבוא אל רבו. "לכבוד מה באת?", שאלו רבי ברוך, לאחר שהאיש ניגש לקבל ממנו את ברכת 'שלום עליכם'.

"אה", גמגם החסיד, "בגלל ביקורו של ה'ליטאי' בעיירתנו", השיב במהירות.

"איזה ליטאי?", ביקש הרבי לדעת, "הלוא יש כמה וכמה ליטאים".

החסיד, שלא רצה לנקוב בשמו של רבי שניאור-זלמן, ניסה להתחמק מתשובה מפורשת. "נו", אמר, "הליטאי הידוע".

"הליטאי הידוע?", עשה רבי ברוך עצמו לא מבין, "מיהו הליטאי הידוע?".

החסיד, שאגלי זיעה בצבצו על מצחו, חש במצוקה. לא הייתה לו ברירה, והוא אמר לרבו שכוונתו לרבי שניאור-זלמן מלאדי (הוא כונה 'ליטאי' בשל מוצאו).

פניו של רבי ברוך הרצינו באחת. הוא נתן בחסידו מבט נוקב ואמר: "אותו אתה מכנה 'ליטאי' סתם? דע לך שבעוון כינוי מזלזל זה הפסדת

את העולם הזה, את העולם הבא, ואף לא תזכה לבוא לקבר ישראל!".

המילים נחתו על ראשו של החסיד כמפולת אבנים כבדות. הוא פרץ בבכי עז, והחל להתחנן לפני רבו שיחזור בו מה'קפדה' הקשה. אך הרבי רק הניד בראשו מצד לצד כאומר: גזר דינך חתום ואי אפשר לשנותו. "אני אינני יכול לסייע לך", הוסיף ואמר, "אולי רבי שניאור-

זלמן בעצמו יוכל לעזור לך. רק הוא".

בוש ונכלם יצא החסיד מחדרו של רבי ברוך. הלוא כל התסבוכת הזאת אירעה בשל רצונו להימנע מלפגוש ברבי שניאור-זלמן, והנה הוא מובל אליו בעל כורחו ובנסיבות מעציבות כליכך. באין ברירה נסע אל רבי שניאור-זלמן וביקש להתקבל אצלו. מושפל ונבוך נכנס אל הרבי ושח

מאת מנחם ברוד

לומדים גאולה

הזעקה שלפני הגאולה

הדורות האחרונים בכללם מכונים 'עקבתא דמשיחא'. זו התקופה האחרונה של הגלות, שבה כבר נראים סימני הגאולה הממשמשת ובאה, ובה בעת גוברים הקשיים וההסתרים. חז"ל מדמים את הגאולה העתידה לגאולה ממצרים, וכשם שבגאולת מצרים גברו הצרות והסבל בסיוע הגלות דווקא, ונעשו קשים מנשוא, כך גוברים ייסורי הגלות ככל שמתקרבים לגאולה.

כ"ק אדמו"ר האמצעי מבאר זאת כך (אמרי בינה ה,ב): "לפני עלות השחר גובר החושך ביותר, משום שאור השחר קרוב לבוא. כמו-כן, החושך הגדול של הגלות הזו והצרות העצומות שסבלנו – הם משום שצריך לבוא אור גדול יותר, שהוא נעלה מגילוי האור שהיה במתן תורה, וזהו אורו של משיח. כך היא המידה: אחר מכה – רפואה, אחר צרה – ישועה ונחמה".

ומוסיף כ"ק אדמו"ר הרש"ב (המשך תער"ב א, עמ' תקנא): "ידוע שלפני עלות השחר מתגבר החושך ביותר. זהו שאמרו חז"ל, שבעקבתא דמשיחא חוצפא יסגא וכו', שהוא עניין התגברות החושך קודם גילוי האור דיום הגדול, יום שכולו אור".

רתיחת הקדרה

באחת מאיגרותיו (כרך א, עמ' רסו) כותב הרבי הרש"ב: "אנו, בני הדור של עקבתא דמשיחא, עוסקים ב'בירורים' האחרונים ממש. ואף שישנם כמה בירורים, שעל-פי שכל נראה לנו כי הם רחוקים ביותר וכי דרוש זמן רב בכדי לעשותם – הרי לאמיתו של דבר הם קרובים ביותר. למה הדבר דומה? לקדרה זו, שלקראת גמר בישולה היא רותחת ביותר, ובעת הרתיחה – מה שבשולי הקדרה עולה למעלה".

הקשיים של הזמן הזה נובעים מהיותו זמן סיום הבירורים. וכך מבואר בתורת החסידות (שערי תשובה ב מה, א): גם בדור שפ'ל כ'עקב', בעקבתא דמשיחא, יש בכוחם של בני ישראל לברר ולהעלות את ניצוצות הקדושה החבוים וגנוזים בעשיו. ולא עוד אלא שאז תגיע עבודת הבירור לשלמותה, שלא היה כמותה עד הזמן ההוא. זהו שנאמר (דברים ז,יב) "והיה עקב – תשמעו": בימי 'עקבתא דמשיחא' ודאי 'תשמעו'.

כ"ק אדמו"ר הרי"צ מביא איגרות קודש שלו, כרך א, עמ' תפח) את אזהרת אביו: "בדורנו, דור עקבתא דמשיחא, אין ללכת אחרי השכל, שעלול להטעות את האדם. יש לקיים את התורה ואת המצוות מתוך תמימות ואמונה פשוטה".

מבט לעבר דורנו

עוד הוא אומר (לקוטי דיבורים חלק א, עמ' 220): משה רבנו ראה את ספרו של אדם הראשון, וראה דור דור ושיו, דור דור וחכמיו (ראה סנהדרין לח,ב). בין השאר ראה גם את הדור שלנו, הדור של עקבתא דמשיחא. הוא ראה שזה יהיה דור שבו השגת האלוקות תהיה בדרגה נמוכה ביותר, וכמו-כן ראה כי עבודת ה' – במוח ובלב – לא תהיה עבודה אמיתית. ואף-על-פי-כן, קיום המצוות בפועל ממש – לא ייפסק. יהודים יעסקו בתורה ובמצוות מתוך מסירות נפש, על אף העיכובים הרבים וכל הניסיונות הקשים. בראותו את עבודתם של בני הדור הזה, נעשה משה רבנו שפ'ל בליבו בתכלית השפלות: הוא ראה והרגיש את יתרום של בני דור זה, ואת מעלתם שגדלה ממעלתו עד מאוד.

הגאון המקובל רבי לוי-יצחק שניאורסון, אביו של הרבי מליובאוויטש, נסתלק בגלותו בקזחסטן. בבוקר יום פטירתו מלמלו שפתיו ללא הרף. מי שעמד ליד מיטתו שמעו מילים מקוטעות ויוצאות מפיו, מתוך אנחה: "ועקבותיך לא נודעו! (תהילים עז,ב). איי! עקבות משיחא, עקבות משיחא..."

לפניו את כל דבר המעשה.

הרהר הרבי רגעים מספר ואמר: "ראה, את העולם הזה איבדת; את העולם הבא שלך אני מקבל עליי; ובאשר לקבורת ישראל – הדבר תלוי איך שתזכה". סתם ולא פירש.

לא חלף זמן רב והצרות החלו לנחות על ראשו של העשיר. עסקיו נקלעו לקשיים וקרוסו זה אחר זה, והוא נעשה עני ואביון. יהודי העיירה ריחמו על העשיר שהתהפך מזלו וכעת הוא חסר כול, וביקשו לגמול עמו חסד. הם פעלו למנותו לפקיד מטעם הממשלה שתפקידו להנפיק מסמכים אישיים בעבור התושבים, וכך הייתה לו הכנסה מצומצמת. בזמן שנותר ישב בבית המדרש ולמד תורה.

יום אחד בא לפניו אדם בבקשה שיחתום על תעודה כלשהי. העשיר לשעבר לא התעמק במה שלפניו, חתם כפי שנתבקש והמשיך בלימודו. אלא שזה היה מסמך מזויף, וכעבור זמן נתפס האיש, ונפתחה חקירה שהולוכה אל הפקיד. טענותיו כי חתם על המסמך בתום לב לא נתקבלו. הוא הואשם בשותפות בזיוף מסמכים ממשלתיים והושם במעצר.

ישב האיש בכלא, מתייסר על מר גורלו. בוקר אחד גילו הסוהרים כי שבק חיים לכל חי. הבשורה המעציבה הגיעה ליהודי העיירה, ואלה פנו אל הסוהרים בבקשה להעביר אליהם את גופתו כדי שיוכלו לקבור אותה בעיירה. הנהלת בית הכלא ניאותה, וכך זכה היהודי לקבר ישראל בכבוד.

למחרת הקבורה הגיע מברק מעיר הבירה ובו גזר דינו של הנפטר – שילוח לסיביר לכל ימי חייו. הנהלת בית הכלא השיבה כי הנאשם איננו בין החיים וכבר נקבר בבית העלמין בעיירת מגוריו.

לא חלפו כמה ימים ובעיירה התייצב שר המחוז ודרש לראות את קברו של האסיר היהודי. כשהראו לו את חלקת הקבר הטרייה, פקד שיפתחו את הקבר מפני שרצונו לראות את פני הנפטר ולזהותו, כדי לוודא שהאסיר אכן נפטר ולא נעשתה כאן בריחה מתוחכמת. לאחר שעשו כדרישתו, והשר נוכח שהנפטר הוא אכן האסיר, הביט בו ואמר: "לולא היו קוברים אותך כאן, הייתי נותן לך מקום אחר לגמרי... אך מכיוון שאתה כבר קבור כאן, תישאר כאן".

(לרגל כ"ד בטבת, יום ההילולא של רבי שניאור-זלמן מלאדי)

הרופא שמפיץ את רפואת הרמב"ם

במשירי סיטי, אמ"אראיי, ושלל הטכנולוגיות המתקדמות. קניתי את הספרים ויצאתי מהחנות", הוא מספר.

עבודה מצטיינת

ככל שצ'לל לכתבי הרמב"ם, נדהם: "גיליתי שהרמב"ם כתב דברים שרק היום המדענים החלו להבין אותם. יותר ויותר הבשילה בי ההכרה שדברי הרמב"ם רלוונטיים במיוחד לעידן המודרני, שבו האדם חשוף לזיהום תעשייתי". עבודת הגמר שלו השוותה בין תורת הרפואה של הרמב"ם לבין יותר ממאה מחקרים מדעיים עדכניים ביותר. העבודה הוכרה כמצטיינת וזכתה לשבחים רבים.

הוא החליט לקדם את התזונה על-פי גישת הרמב"ם, בעודו מתקדם בתהליך התשובה. עם הזמן הקים את המרכז לרפואת הרמב"ם ובית ספר להכשרת מטפלים. הוא כותב מאמרים ועורך ספרים בנושאי תזונה. "יש כיום נהירה לתורות רפואה רבות, כמו הרפואה הסינית ועוד, אבל למה לנו לרעות בשדות זרים, כשהכול כבר נמצא ברמב"ם?", הוא תמה.

למנוע מחלות

"לרפואה המערבית יש פתרונות נהדרים למצבי חירום, אבל אין לה פתרונות אמיתיים למחלות

ביום ראשון השבוע ישבו יותר ממאה סטודנטים, ובמשך שלוש שעות וחצי הקשיבו להרצאה בנושא תזונה על-פי הרמב"ם. את הקורס, המוגש בבית ספר להכשרת מטפלים ברפואה תזונתית ברמת-גן, הגיש מנהל בית הספר, החסיד הד"ר גיל-יוסף שחר.

הד"ר שחר (38), תושב חיפה, רופא, בוגר הטכניון, מנסה להנחיל לציבור את הנוסחה לחיים בריאים על-פי הרמב"ם. הוא העלה לתודעה את ההכרה כי כתביו הרפואיים של הרמב"ם רלוונטיים לחלוטין לימינו, אף-על-פי שנכתבו לפני יותר משמונה מאות שנים.

גילוי בחנות יודאיקה

שחר נולד בחיפה, להורים מהנדסים, וגדל בבית שאופיו רחוק מחיי תורה ומצוות. את המפגש הראשון עם עולם הרפואה עשה עם גיוסו לצה"ל, כאשר שימש חובש קרבי. לאחר השירות נסע לטיול בהודו, ובשובו לארץ החל ללמוד בפקולטה לרפואה.

בעיצומם של הלימודים המפרכים החל להתעניין ביהדות. הוא נכנס לחנות יודאיקה ושם צדו את עיניו ארבעה כרכים ובהם כתבים רפואיים של הרמב"ם. "סקרן אותי לדעת מה יש לרמב"ם לחדש לעולם הרפואה המודרני, המצויד במיקרוסקופ, באולטרה-סאונד,

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

זכירת יציאת מצרים

שאלה: כיצד מקיימים את המצווה לזכור את יציאת מצרים?

תשובה: יציאת מצרים היא "יסוד גדול ועמוד חזק בתורתנו ובאמונתנו", ולכן נצטוונו בהרבה מצוות לעשותן "זכר ליציאת מצרים", כגון כל המועדים, ולכן אנו אומרים תמיד בברכותינו ובתפילותינו "זכר ליציאת מצרים".

אחת ממצוות הזכירה שבתורה היא (דברים טז, ג): "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך". מצוות עשה מן התורה להזכיר את יציאת מצרים בכל יום, ביום ובלילה. לכן תיקנו חכמים לומר בקריאת שמע את פרשת יציאת (שמסתיימת בזכירה זו), והוסיפו אחריה את הברכות 'אמת ויציב' (בשחרית) ו'אמת ואמונה' (בערבית). ומי ששכח לאומרו בזמנו, חייב בכך כל היום (או

הלילה), ועליו לומר פרשה כלשהי שיש בה יציאת מצרים.

כשאומרים את פרשת יציאת ואת הברכות חייבים לכוון לצאת ידי חובת מצוות עשה זו.

נשים חייבות במצווה זו, מכיוון שהמצווה אינה תלויה בזמן, והיא חלה הן ביום הן בלילה. לכן הן חייבות גם בברכה הראשונה שאחרי קריאת שמע כנ"ל (ומי שאינה מתפללת ערבית, יכולה לומר את הברכה אחרי פרשת יציאת בסדר קריאת שמע שעל המיטה). לדעת אדמו"ר הזקן החיוב של נשים הוא מדאורייתא, ולדעת כמה אחרונים זה חיוב מדרבנן. ויש הסבורים שנשים פטורות ממצווה זו.

מקורות: ברכות יב, יד, ב. ס' החינוך, מצוות כא, תרג. רמב"ם הל' ק"ש פ"א ה"ג. שו"ע אדמו"ר הזקן סי' נח ס"א, סז ס"א, ע ס"א וס"ד. וראה שם בס"י ס' ס"ה. אנציקלופדיה תלמודית ערך 'זכירת יציאת מצרים', כרך יב טור קצט.

רפואת הרמב"ם אקטואלית מתמיד. הד"ר שחר

כרוניות, כמו סוכרת, אסתמה, דלקות פרקים, לחץ דם וכדומה", מסביר הד"ר שחר. "מטרתו בהפצת תורת התזונה על-פי הרמב"ם - לרפא את החולים ולמנוע את המחלות מלכתחילה.

"הרמב"ם קובע כי תזונה נכונה מונעת מחלות רבות", אומר הד"ר שחר. הוא מעניק שלושה טיפים לקוראים, המבוססים על תורת הרמב"ם: "א' להקפיד לא להיות שבע. כשאנחנו ממלאים את הקיבה, נגרם נזק למערכת העיכול. ב' לקיים פעילות גופנית, אפילו עשר דקות ביום. ג' להיות בשמחה. זה כלי מיוחד לריפוי".

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח

על 'הציון' הקדוש של הרבי, ולשלוח

מכתבים ל'ציון' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

רוצים לדעת מה יהיה?

הספר שמסביר בלשון בהירה את חשיבות האמונה בביאת המשיח, מהי הגאולה, מה יעשה המשיח, כיצד יתגלה, ומה יקרה באחרית הימים

368 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

ספרים לכל המשפחה

הכרך השני של 'צדיקים למופת', מבחר מסיפורי 'שיחת השבוע'

70 סיפורים מופלאים על צדיקי ישראל מכל העדות

עריכה חדשה | עיצוב מרהיב | 352 עמודים | כריכה קשה

להזמנות: טל' 1-718-6041020

